

מקורות פרשת בהר תשע"ו איך לומדים להעריך רגע חולף?

4. **רמב"ן תצא כג, כ:** הרבית שהוא נעשה מדעת שניהם וברצונם, לא נאסר אלא מצד האחוזה והחסד.

לקו"ש ג/1010: ריבית פירושה קבלת רווח על הלוואת הכסף, זאת אומרת שהלווה נהנה מכך **שפעם** היה הכסף שייך לו (אף שעכשיו הוא נמצא לגמרי ברשות הלווה). ואילו שמירת איסור ריבית פירושה, רצון לקבל רווח רק מדבר ששייך לו **עכשיו**.

התועודויות תשמ"ב ג/1217 (יא ניסן שנת השמונים): לכאורה אינו מובן מהו התוכן ב ספירת הימים? הרי משך הזמן אינו בשליטת האדם ולאחר שעובר הרגע, בא מיד רגע נוסף, ומהי התועלת בספירת הימים? אלא עניין זה מדגיש את גודל ויוקר ערך הזמן. לכל רגע שניתן לאדם יש תכלית מסוימת, כדי שהאדם ימלא את השליחות המוטלת עליו ברגע זה, ואז נעשה רגע זה **לרגע בעל תוכן ומשמעות**. ואילו כאשר עובר רגע מסוים ואינו מנצל לעשיית טוב - הרי הוא **מאבד את מציאותו של הרגע הזה**.

1. **מדרש שמואל אבות ה, כג:** אין אבידה כאבדת הזמן, שאין לה תמורה כלל.

אבות ג, י: שינה של שחרית ויין של צהרים ושיחת הילדים... מוציאים את האדם מן העולם [מקצרים חייו ח"ו].

רבנו יונה שם: ראוי לטרדו מן העולם, כי הבל הוא והבל ימיו ... על מה יוסיפו לו ימים?

היום יום א אייר: חסידי אדמו"ר הזקן היו תמיד סופרים ... וכך הוא עניין העבודה: השעות צריכים להיות נספרים ואזי הימים נספרים. כשחולף יום, צריכים לדעת מה פעלו ומה להמשיך לפעול.

2. **רמב"ם שם י, יד:** מראש השנה עד יום הכיפורים [בשנת היובל] לא היו עבדים ... משתעבדים לאדוניהם ול א השדות חוזרות לבעליהן, אלא עבדים אוכלים ושותים ושמחים ... כיון שהגיע **יום הכיפורים** - תקעו בית דין בשופר ונפטר עבדים **לכתייהם וחזרו שדות לבעליהן**.

רש"י כה, י: יוכל שמה - על שם תקיעת שופר [כמו 'במשוך היובל', והכוונה היא ל(קרן ה)איל שהיה 5 מכונה בשם 'יובלא']. **רמב"ן:** בה **יובל** כל איש אל אחוזתו, ואל משפחתו יובילוהו רגליו מרחוק.

3. **ספר החינוך מצווה של:** עם מצווה זו ... ירחיקו עצמם שלא יגזלו קרקע חברים ולא יחמדוהו בליבם, בדעתם כי הכול שב **לאשר חפץ האל שתהיה לו**. ועניין זה דומה קצת למה שנהוג במלכותא דארעא, שלוקחין אדנות מזמן לזמן מערי הבצורות אשר לשריהם, להזכיר להם יראת הארון ... אולם מלכי ארץ יעשו כן **ליראתם** פן ימרדו השרים בהם, והאל ברוך הוא ציווה לעמו כן **לזכותם ולהיטיב להם**.

פרקי אבות ה, י: האומר שלי שלך ושליך שלי - **עם הארץ!**

ברטנורא: רוצה בתקונה של הארץ, אבל אין בו חכמה להבדיל בתיקונים הראויים.

אגרות קודש הרבי מלובאוויטש כג/רסד: חיי הקבוצה אינם מטרה כשלעצמה, אלא שלב והכנה **לפיתוח האינדיבידואליות** שבכל אחד. היחיד מוצא סיפוק ושלמות כשאפשר לו להביא לידי פועל דווקא את השטח האינדיבידואלי שבו הוא מצטיין מחבריו וסביבתו, כי הלוא זו העצמיות שלו.

מורה נבוכים ג, לט: כל המצוות אשר ספרנום בהלכות שמיטה ויובל, מהם **לחמלה** על בני אדם **והרחבה** לבני אדם כולם, כמו שאמר: 'ואכלו אביוני עמך' [מהפקר הסחורה בשביעית] ... ומהם עיון **בתיקון הפרנסה והכלכלה** על **ההתמדה** [שהקרקעות יתמידו אצל בעליהם המקוריים], היות הארץ כולה שמורה לבעלים ואי אפשר בה מכירה לצמיתות וי ישאר **ממון האדם שמור עליו ועל יורשיו**.